

Alderdomsunderstøttelse; men over for Fattigdommen er der aldeles ingen Forglemmelse Tale om. Har en Mand eller en Kvinde været saa uheldig at komme i Trang og faaet udbetalt selv den allermindste Hjælp af Fattigvæsenet i de sidste 10 Aar, førend Begæring om Alderdomsunderstøttelse indgives, kan samme ikke erholde Alderdomsunderstøttelse, undtagen den trængende skulde kunne leve i 10 Aar til uden at faa Fattighjælp, saa kan det ske, men det kan jo betragtes som en fuldstændig Umulighed, thi jo ældre de blive, desto mere trængende blive de jo som Regel. Det hjælper nemlig aldeles ikke, at et Kommuneraad vil eftergive Fattighjælp, det nytter heller ikke, at vedkommende, som har modtaget Fattighjælp, selv tilbagebetaler den nydte Fattigunderstøttelse. Nej, naar man blot en Gang har modtaget nogle ganske saa Kroner, maasse Drer af Fattigkassen, saa er et Menneske stemplet som uværdig trængende efter Loven af 1891, som uværdig trængende, der ikke vil kunne nogen Sinde erholde det mindste af den Understøttelse, som kun er for de værdige trængende. Paa dette Punkt forekommer det mig, at Loven er ganske ualmindelig haard. Det er ikke et Tankeeksperiment, jeg her staar og fremsætter. Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne ved Hjælp af virkelige Kendsgerninger bevise, at Loven virkelig praktiseres saaledes, som jeg her omtaler. I en Kommune i Præsto Amt, hvor jeg er godt kendt, har man et humant Sogneraad, som gerne vilde gjøre, hvad de kunne for ad denne Vej at hjælpe de trængende. Man tog derfor ikke i Betænkning at yde en lille Alderdomsunderstøttelse til en Kone, som har modtaget en ganske ubetydelig Huslejhjælp af Fattigkassen, idet man betragtede denne Smule Fattighjælp som eftergivet, men saa snart Regnskabet kom til Revision, blev Understøttelsen paatakt. Den kunde ikke passere, da den stred mod Loven, og Kommunen fik Paalæg om i Henhold til § 4 at føre denne Understøttelse ind under Fattighjælp, og Konen kunde fremdeles ikke modtage Alderdomsunderstøttelse, men skulde blive under Fattigvæsenet, hvor hun en Gang var kommen paa Grund af denne ganske ubetydelige Fattighjælp. En anden Kone i samme Sogn havde faaet 12 Kr. til Huslejhjælp af Fattigkassen, da hun var 59 Aar gammel. Aaret efter faldt hun og brækkede et Ben. Hun var saa i stor Trang, men vilde saa grumme nødig ind under Fattigvæsenet — det er jo glædeligt at kende og vide, at det er Tilfældet med mangfoldige Mennesker, at de ville saa grumme nødig ind under Fattigvæsenet,

skønt det for et Kvindemenneske ikke har nogen stor Betydning, da de ingen Valgret have alligevel. Smidlertid tænkte hun, der kunde være Mulighed for at faa Alderdomsunderstøttelse, hvis hun betalte de 12 Kr. tilbage, som hun havde modtaget af Fattigvæsenet, og ved gode Venners Hjælp fik hun de 12 Kr. samlede og indbetalt i Fattigkassen, og saa troede hun, at hun kunde søge Alderdomsunderstøttelse. Hun gjorde det ogsaa, men Sogneraadet, som var bleven klog af Erfaring, vilde først forespørge hos Amtet, om det lod sig gøre at give hende Alderdomsunderstøttelse, da de 12 Kr. vare betalte tilbage, men der blev svaret fra Amtet: Nej, det kunde ikke lade sig gøre, hun havde faaet Fattighjælp, og selv om hun havde betalt det tilbage, nyttede det ingen Ting. Det er notorisk, hvad jeg her siger. Den Kone skulde altsaa fremdeles gaa og gælde for uværdig trængende, skønt hun havde betalt sine 12 Kr. Det er dette gale Forhold, jeg søger at afhjælpe ved Forslagets § 3, hvor det hedder: „Naar den Fattigunderstøttelse, der ifølge ovennævnte Lovs § 2 Lit. c. er en Hindring for Afgang til Alderdomsunderstøttelse, er tilbagebetalt til Kommunens Kasse, skal denne Hindring for Berettigelse til at modtage Alderdomsunderstøttelse betragtes som bortfalden“. Jeg havde meget gerne ønsket ogsaa at medtage Spørgsmaalet om Eftergivelse af Fattighjælp, men for ikke at forlange for meget har jeg kun medtaget Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af Fattighjælp som noget, der skulde gøre en trængende atter værdig til at modtage Alderdomsunderstøttelse. I det hele ville vistnok alle indrømme mig, at mit Forslag er meget moderat, maasse for moderat. Den forlangte Understøttelse er besteden, maasse for besteden, og det forlangte Tilskud fra Statskassen er virkelig kun, hvad man kan kalde rimeligt, langt fra urimeligt, i Særdeleshed da Forholdet staar saaledes, som jeg har sagt, at selv om dette Tilskud vedtages, vil Statskassen dog ikke komme til at yde ud over de 2 Millioner, som en Gang ere fassatte. Jeg har endnu kun et at bemærke, nemlig, at jeg vistnok med god Ret kan tillade mig at indrullere dette Lovforslag i den Række af Agtarforslag, som med saa god Berettigelse ere fremkomne dels i denne og dels i forrige Rigsdagssamling. Ved forskellige Fordringer til Kommune og Stat søger det at hjælpe den trængende gamle, opslidte Arbejder til en lidt rigeligere Alderdomsunderstøttelse, end han hidtil har faaet, og ved rimelige Fordringer til Statskassen søger det at lette i alt Fald en Del af det